

5.2 สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยที่มาจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลของนักออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยชาวเวียดนามทั้ง 5 ท่าน นำปัจจัยด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและประเพณีพื้นถิ่น เทคโนโลยีตะวันตก รูปแบบการดำเนินชีวิต รวมถึงอัตลักษณ์ของนักออกแบบ มาสร้างแนวคิดและรูปแบบของแฟชั่นและสิ่งทอ ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยตามประเด็นปัจจัยต่างๆ ที่ตั้งประเด็นไว้ ดังนี้

5.2.1 สรุปผลการวิจัยจากปัจจัยด้านประวัติศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อการออกแบบแฟชั่น

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่านักออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยชาวเวียดนามจำนวน 2 ท่าน จาก 2 ตราสินค้า ได้แก่ เหงียน คอง จี (Nguyen Cong Tri) และลินดา ไม ฟุง (Linda Mai Phung) ปัจจัยด้านประวัติศาสตร์มีอิทธิพลอย่างมากต่อการออกแบบแฟชั่นของพวกเขา สำหรับ เหงียน คอง จี แรงบันดาลใจในการออกแบบแฟชั่นของเขา ส่วนใหญ่มาจากประวัติศาสตร์ของเวียดนามเป็นหลัก ส่วนลินดา ไม ฟุง แรงบันดาลใจในการออกแบบจะมาจากประวัติศาสตร์ของสถานที่ต่างๆที่เขาเดินทางไปท่องเที่ยว นอกจากนี้ ยังพบว่านักออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยชาวเวียดนามจำนวน 3 ท่าน จาก 2 ตราสินค้า ได้แก่ วอ คง ขันห์ (Vo Cong Khanh) และเลอ มินห์ (Le Minh) และ อันฮวง ทราน(Anhuong Tran) แห่งแบรนด์ รู เด ชาส์ (Rue des Chats) ปัจจัยด้านประวัติศาสตร์มีอิทธิพลต่อการออกแบบแฟชั่นของพวกเขาแค่บางส่วน โดย วอ คง ขันห์ แรงบันดาลใจในการออกแบบมาจากความทรงจำในวัยเด็กของเขาในเรื่องราวต่างๆที่เขาได้พบเจอ ส่วนเลอ มินห์ และอันฮวง ทราน แรงบันดาลใจในการออกแบบจะมาจากประวัติศาสตร์ความเป็นมาของกรุงฮานอย เช่น สถาปัตยกรรม มาผสมผสานเข้ากับแนวโน้มของแฟชั่น (Trends) ในยุคปัจจุบัน และมีนักออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยชาวเวียดนามจำนวน 1 ท่าน จาก 1 ตราสินค้า ได้แก่ ฟุง มี (Phoung My) ปัจจัยด้านประวัติศาสตร์ไม่มีอิทธิพลต่อการออกแบบแฟชั่นของเขาเลย เนื่องจากนักออกแบบไม่สนใจประวัติศาสตร์หรือมองย้อนกลับไปหาอดีต จะสนใจเฉพาะสถานการณ์หรือเหตุการณ์ปัจจุบันมากกว่า

จากข้อมูลทั้งหมด ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ส่วนใหญ่ปัจจัยด้านประวัติศาสตร์มีอิทธิพลต่อการออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยของนักออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยชาวเวียดนาม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความชอบและความสนใจส่วนบุคคล

5.2.2 สรุปผลการวิจัยจากปัจจัยด้านวัฒนธรรมและประเพณีพื้นถิ่นที่มีอิทธิพลต่อการออกแบบแฟชั่น

จากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์พบว่า นักออกแบบมีความสนใจทางด้านวัฒนธรรมท้องถิ่นของตนเองในหลากหลายรูปแบบ ทั้งในทางตรงและทางอ้อม เช่น เหงียน คอง จี ลินดา ไม ฟุง และ วอ คอง ขันห์ ต่างให้ความสนใจในเรื่องของศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นของตนเอง โดยมีการนำวัฒนธรรมประเพณี และ ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านมาประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน และเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบ ในขณะที่ ฟุง มี นั้นกลับได้รับอิทธิพลการออกแบบมาจากวัฒนธรรมของชาติตนเองโดยทางอ้อม กล่าวคือ ฟุง มี นั้นได้รับอิทธิพลการออกแบบแบบชาวเวียดนาม แม้ว่าเขาจะเติบโตที่ประเทศสหรัฐอเมริกา แต่เพราะเขาเติบโตมาใน

ครอบครัวที่เลี้ยงดูมาแบบชาติตะวันตก และมีคุณแม่ที่เข้มงวด ทำให้ ฟุง มี มีความละเอียด และมีความต้องการที่จะออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีให้กับผู้หญิงเวียดนาม โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากสตรีเวียดนามเป็นหลัก ส่วนตราสินค้า รู เด ชาส์ ที่มีนักออกแบบสองคน คือ เลอ มิน และ อันฮวง ทราน โดยพวกเขาทั้งสองได้กล่าวว่า แม้พวกเขาอาจไม่นำวัฒนธรรม ประเพณี มาใช้ แต่เมืองที่ทั้งสองคนอาศัยและทำงานอยู่ คือ เมืองฮานอยนั้นให้แรงบันดาลใจที่ดีกับพวกเขาอยู่เสมอ

เมื่อพิจารณาในผลงานของนักออกแบบจะพบว่า นักออกแบบมีการออกแบบที่ร่วมสมัยสากลเป็นหลัก ยกเว้นผลงานของ เหงียน คอง จี ในบางคอลเลกชัน (collection) ที่เมื่อได้ดูผลงานการออกแบบของเขาในหลายแบบ มีการใช้ศิลปวัฒนธรรมของชาติเวียดนามอย่างชัดเจน หรือการหยิบยกรูปเครื่องจักรสานมาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบชุดของเขา ตลอดจนการใช้สีสันและเรื่องราวที่เป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบงานของเขา เป็นต้น

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า อาจด้วยเหตุที่เหงียน คอง จี เติบโตและเรียนที่ประเทศเวียดนาม และเป็นคนเวียดนามอย่างแท้จริง จึงทำให้มีการสะท้อนให้เห็นถึงรากเหง้าและความสนใจของตนเองผ่านผลงานการออกแบบของเขา แต่ วอ คอง ชันห์นั้นเติบโตและเรียนที่ประเทศเวียดนาม เช่นเดียวกัน และสองนักออกแบบแห่งตราสินค้า รู เด ชาส์ ที่เติบโตที่ประเทศเวียดนาม แต่ไปเรียนต่างประเทศอยู่ไม่เกิน 5 ปี ผลงานของทั้งวอ คอง ชันห์และตราสินค้า รู เด ชาส์ กลับมีความเป็นสากลยากที่จะคาดเดาว่าเป็นของชาติใด ซึ่งมีลักษณะเดียวกับนักออกแบบที่เติบโตและเรียนที่ประเทศสหรัฐอเมริกาอย่าง ฟุง มี แต่เพราะเขาใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศและเพ่งย้ายกลับมาอยู่ที่ประเทศของตนเองได้ไม่ถึง 5 ปี จึงไม่แปลกที่เธอแทบจะไม่ได้สัมผัสศิลปวัฒนธรรมพื้นถิ่นของตน ในทางกลับกัน ลินดา ไม ฟุง ผู้ที่เกิดและเติบโตที่ประเทศฝรั่งเศส กลับมีความสนใจในเรื่องศิลปวัฒนธรรมประเพณีพื้นถิ่นซึ่งเขาได้ถ่ายทอดให้เห็นจากการบอกเล่าถึงที่มาของแรงบันดาลใจในผลงานการออกแบบของเขาและสื่อผ่านผลงานการออกแบบของเขาอย่างค่อนข้างชัดเจน อีกหนึ่งสาเหตุสำคัญอาจเกิดจากความชอบและความสนใจส่วนบุคคลของนักออกแบบ จึงมีผลปัจจัยในการเลือกใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นในผลงานการออกแบบของตนเองมาน้อยอย่างไร เช่น สองนักออกแบบแห่งตราสินค้า รู เด ชาส์ ชอบงานออกแบบที่เรียบง่ายแบบศาสตร์มินิมอลลิสต์ (minimalist) ดังนั้นทิศทางการออกแบบของตราสินค้านี้จึงเป็นรูปแบบที่เรียบง่ายไม่ซับซ้อน ในขณะที่ วอ คอง ชันห์ เป็นนักออกแบบรุ่นใหม่ และมักสืบค้นหาแรงบันดาลใจใหม่ๆ ที่ค่อนข้างไกลตัว เช่นภาพถ่ายที่เขาพบเห็นในอินเทอร์เน็ต (Internet) เป็นต้น

จากข้อมูลทั้งหมด ผู้วิจัยสรุปว่า สภาวะแวดล้อมและการซึมซับในเรื่องของวัฒนธรรมพื้นถิ่นนั้นขึ้นอยู่กับความชอบและความสนใจส่วนบุคคล ตลอดจนสภาวะแวดล้อมต่างประเทศย่อมส่งผลต่อการออกแบบของนักออกแบบทั้งทางตรงและทางอ้อมในการหยิบยกรูปสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบ

5.2.3 สรุปผลการวิจัยจากปัจจัยด้านรูปแบบการดำเนินชีวิตที่มีอิทธิพลต่อการออกแบบแฟชั่น

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่านักออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยชาวเวียดนามทั้ง 6 ท่าน จาก 5 ตราสินค้า มีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน โดยผู้วิจัยสามารถแบ่งรูปแบบการดำเนินชีวิตของนักออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยออกเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

1.) นักออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยชาวเวียดนามที่เกิดและเติบโตนอกประเทศเวียดนาม โดยมีนักออกแบบจำนวน 1 ท่าน จาก 1 ตราสินค้า ได้แก่ ลินดา ไม ฟุง (Linda Mai Phung) เขามีเชื้อสายเวียดนาม โดยเกิดและเติบโตที่ประเทศฝรั่งเศส ผลงานการออกแบบแฟชั่นของเขา มักจะนำวัฒนธรรมเอเชียและยุโรป มาสร้างแรงบันดาลใจในการออกแบบแฟชั่นของเขาได้อย่างลงตัว ทั้งจากสิ่งที่พบได้เจอรอบตัวในชีวิตประจำวันของเขาและจากการเดินทางท่องเที่ยว

2.) นักออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยชาวเวียดนามที่เกิดในประเทศเวียดนาม แต่ไปศึกษาเล่าเรียนนอกประเทศเวียดนาม โดยมีนักออกแบบจำนวน 3 ท่าน จาก 2 ตราสินค้า ได้แก่ เลอ มินห์ (Le Minh) อันฮวง ทราน (Anhuong Tran) แห่งแบรนด์ รู เด ชาส์ (Rue des Chats) โดย เลอ มินห์ เคยศึกษาด้านการออกแบบแฟชั่นมาจากประเทศอังกฤษ และอันฮวง ทราน จบการศึกษามาจากประเทศฝรั่งเศส ผลงานการออกแบบของพวกเขา มักจะมาจากแรงบันดาลใจในความหลงใหลบรรยากาศและสถาปัตยกรรมของกรุงฮานอย ซึ่งเป็นเมืองเกิดของทั้งคู่ ผสมผสานกับวัฒนธรรมตะวันตก ส่วนฟุง มี (Phoung My) จบการศึกษามาจากประเทศสหรัฐอเมริกา ผลงานการออกแบบของเขา มักมาจากประสบการณ์ของเขาระหว่างในการเดินทางหรือต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมแปลกถิ่น และอุปนิสัยที่เป็นคนละเอียด ช่างเลือก ได้มาจากคุณแม่ของเขา

3.) นักออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยชาวเวียดนามที่เกิดและเติบโตในประเทศเวียดนาม โดยมีนักออกแบบจำนวน 2 ท่าน จาก 2 ตราสินค้า ได้แก่ วอ คง ชันห์ (Vo Cong Khanh) ผลงานการออกแบบของเขา มักมาจากงานศิลปะและสถาปัตยกรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่พบได้รอบตัวในการดำเนินชีวิตประจำวันของเขา และเหงียน คอง จี (Nguyen Cong Tri) ผลงานการออกแบบของเขา มักมาจากวิถีชีวิตของผู้คนและสิ่งที่ได้พบเห็นในชีวิตประจำวันในประเทศเวียดนาม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแบ่งรูปแบบการดำเนินชีวิตของนักออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยทั้ง 3 รูปแบบ ทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ว่าปัจจัยด้านรูปแบบการดำเนินชีวิตมีอิทธิพลต่อการออกแบบแฟชั่นของนักออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยชาวเวียดนาม

5.2.4 สรุปผลการวิจัยจากปัจจัยด้านเทคโนโลยีของประเทศทางตะวันตกที่มีอิทธิพลต่อการออกแบบแฟชั่น

จากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์พบว่า นักออกแบบทุกคนล้วนมีเทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวข้องในการออกแบบสร้างสรรค์ผลงานของพวกเขา โดยสิ่งแรกที่เกี่ยวข้องโดยตรงทั้งทางตรงและทางอ้อมในเชิงการใช้ชีวิตคือ การใช้อินเทอร์เน็ต (Internet) ทั้งในเชิงเพื่อการสืบค้นข้อมูลสำหรับการออกแบบ เช่น ลินดา ไม ฟุง นิยมเข้าเว็บไซต์พินเทอเรส (Pinterest) และ ทัมเบลล์ (Tumblr) ในการค้นหาข้อมูล นอกจากนี้อินเทอร์เน็ตยังสามารถใช้ในเชิงการตลาด เช่น การสื่อสารกับโลกสังคมออนไลน์ (Social Online) เพื่อตราสินค้าของตนเอง เช่นการสร้างเว็บไซต์ (Website) การสร้างข้อมูลผ่านระบบเฟสบุ๊ค (Facebook) และ อินสตาแกรม (Instagram) เป็นต้น ซึ่ง ลินดา ไม ฟุง สามารถใช้ช่องทางอินเทอร์เน็ตในการสร้างความสำเร็จ

ในการสร้างตราสินค้าของตนเอง
อินเทอร์เน็ต

โดยการประชาสัมพันธ์ระดมทุนผ่านการโฆษณาทาง

ในส่วนต่อมา คือ เทคโนโลยีทางการออกแบบ เช่น การใช้อุปกรณ์เทคโนโลยีอย่างเช่น แท็บเล็ต (Tablet) ซึ่งอัน ฮวง ทราน นักออกแบบแห่ง รู เด ชาส์ ได้กล่าวถึงวิธีการจดความคิดขั้นต้น ตลอดจนตารางงานของเขา โดยผ่านอุปกรณ์เทคโนโลยีชนิดนี้ และนักออกแบบคนอื่นที่มีการใช้โทรศัพท์สมาร์ทโฟน (Smart Phone) ในชีวิตประจำวันของพวกเขาอย่าง ที่ เลอ มิน แห่งตราสินค้า รู เด ชาส์ ได้กล่าวว่า แฟชั่นและเทคโนโลยีมีความใกล้เคียงกันมากขึ้น

ในส่วนของการผลิตผลงาน นักออกแบบทุกคนล้วนต่างนิยมใช้วิธีการพิมพ์ผ้าแบบดิจิทัล (Digital Printing) และมีการใช้การตัดชิ้นส่วนต่างๆด้วยระบบเลเซอร์ (Laser Cutting) โดยเฉพาะ เหยียน คอง จี ซึ่งเป็นผู้นำทางด้านการออกแบบโดยใช้เทคโนโลยีและวัสดุทางเลือกที่แปลกใหม่เสมอ เขาได้กล่าวว่าเขาเคยใช้การพิมพ์ระบบสามมิติ (3D Printing) ในการสร้างสรรค์ผลงานของเขาด้วยเช่นกัน

จากข้อมูลทั้งหมด ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า เทคโนโลยีคือปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการออกแบบร่วมสมัย เพราะนอกจากเทคโนโลยีทางการสื่อสาร ซึ่งทำให้นักออกแบบทำงานได้สะดวกมากขึ้นแล้ว ยังส่งผลถึงตราสินค้าที่ทำให้มีช่องทางด้านการตลาดเพิ่มมากขึ้น ตลอดจนกระบวนการผลิตที่สอดคล้องกับความคิดสร้างสรรค์ของนักออกแบบที่ทำให้เพิ่มศักยภาพในการออกแบบได้มากขึ้น

5.2.5 สรุปผลการวิจัยจากปัจจัยด้านอัตลักษณ์ของนักออกแบบแฟชั่นที่มีอิทธิพลต่อการออกแบบแฟชั่น

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่านักออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยชาวเวียดนามทั้ง 6 ท่านจาก 5 ตราสินค้า ล้วนมีอัตลักษณ์ที่แตกต่างกันตามแต่ละบุคคล ซึ่งผู้วิจัยพบว่า อัตลักษณ์ของนักออกแบบ อาจเป็นตัวแปรสำคัญในการออกแบบแฟชั่นและการสร้างเอกลักษณ์ของตราสินค้าของนักออกแบบแฟชั่น ได้แก่

ผลงานการออกแบบแฟชั่นของวอ คง ขันห์ (Vo Cong Khanh) ส่วนมากได้รับแรงบันดาลใจมาจากงานศิลปะและสถาปัตยกรรม ซึ่งนักออกแบบถนัดทางด้านการออกแบบกราฟิกเป็นพื้นฐาน เนื่องจากจบการศึกษาทางด้านนี้ จึงนิยมใช้ลายพิมพ์ผ้าที่นักออกแบบทำขึ้นเองจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์และภาพถ่าย โดยใช้เทคนิคการพิมพ์ผ้าด้วยระบบดิจิทัล และมีรายละเอียดตกแต่ง เช่น การปักลูกบิด ลงบนผลงานที่ทำเป็นส่วนใหญ่

ผลงานการออกแบบแฟชั่นของลินดา ไม ฟุง (Linda Mai Phung) ส่วนมากได้รับแรงบันดาลใจมาจากการเดินทางท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆ แล้วนำวัฒนธรรมของทางตะวันออกมาผสมกับวัฒนธรรมตะวันตก โดยเน้นหลักของแฟชั่นที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Eco-Fashion) เป็นสำคัญในทุกผลงานของนักออกแบบท่านนี้ ผลงานการออกแบบแฟชั่นของเหยียน คอง จี (Nguyen Cong Tri) นักออกแบบเกิดและเติบโตที่ประเทศเวียดนาม และสนใจการตัดเย็บและการเย็บปักถักร้อยมาตั้งแต่เยาว์วัย ส่งผลให้แรงบันดาลใจในการออกแบบส่วนใหญ่มาจากความภูมิใจในความเป็นเวียดนาม ทั้งทางด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณีและศิลปะพื้นบ้านผสมผสานกับแฟชั่นชั้นสูง (Haute Couture) ของฝรั่งเศส โดยเฉพาะรูปแบบการตัดเย็บ

รายละเอียดตกแต่งและเทคนิคต่างๆที่มีความประณีตบรรจง เลือกใช้ผ้าและวัสดุที่มีคุณภาพดี มาประยุกต์เพื่อให้ผลงานมีความเป็นเวียดนามร่วมสมัย ที่เป็นอัตลักษณ์อันโดดเด่นของนักออกแบบท่านนี้ ซึ่งพบเห็นได้ในทุกคอลเลกชั่น

ผลงานการออกแบบแฟชั่นของฟุง มี (Phoung My) เป็นผลงานที่มีความละเอียดและประณีตเป็นหลักสำคัญ มักเกิดจากนักออกแบบที่ใส่ใจและมองเห็นในเรื่องนี้มาโดยตลอด ฟุง มี ซึ่งถูกเลี้ยงดูอย่างเข้มงวด และมีคุณแม่ที่มีระเบียบแบบคมกริบ จากการถูกเลี้ยงดูและการถูกคำตำหนิและวิจารณ์ของมารดาของตนเอง ทำให้ฟุง มี ให้ความสำคัญในเรื่องการตัดเย็บชุด ส่งผลให้ตราสินค้า ฟุง มี มีชื่อเสียงในเรื่องการตัดเย็บที่ประณีตและพอดีตัวกับผู้สวมใส่ เพราะฟุง มี ให้ความสำคัญในแพทเทิร์นการตัดเย็บ และ ฝึช้เย็บชุดเป็นพิเศษ อีกทั้งเนื้อผ้าผิวสัมผัสที่ต้องได้ของที่มีคุณภาพดี อีกทั้งฟุง มี ปฏิเสธแนวคิดการออกแบบที่ต้องหาแรงบันดาลใจที่ลึกซึ้งซับซ้อน เขาให้เหตุผลว่า ลูกค้าไม่ได้ต้องการจะทราบแรงบันดาลใจเหล่านั้น แต่ต้องการชุดที่พวกเขาสวมใส่แล้วดูดีขึ้นมากกว่า ซึ่ง ฟุง มี ยอมรับว่าตนเองมีแนวคิดแบบนักธุรกิจมากกว่านักออกแบบเสียด้วยซ้ำ อันเนื่องมาจากฟุง มีเดิมทีเรียนทางด้านนิติศาสตร์และเป็นนักเรียนที่ผลการเรียนดี และมีความคิดแบบมีระเบียบแบบแผนมากกว่าจะเป็นศิลปิน

ผลงานการออกแบบแฟชั่นของเลอ มินห์ (Le Minh) และอันฮวง ทราน (Anhuong Tran) แห่งแบรนด์ รู เด ชาส์ (Rue des Chats) อัตลักษณ์การออกแบบของรู เด ชาส์ แตกต่างจากตราสินค้าแฟชั่นอื่น กล่าวคือ การออกแบบผ่านการคิดกลั่นกรองจากสองคนเสมอ และด้วยทั้งสองคนมีเพศที่ต่างกัน กล่าวคือ เลอ มิน เป็นเพศชาย และ อันฮวง ทราน เป็นเพศหญิง จึงทำให้มีมุมมองความคิดในบางมุมที่ไม่เหมือนกันบ้าง เช่น เลอ มิน ชื่นชอบศิลปะแบบญี่ปุ่น ในขณะที่ อันฮวง ทราน เคยเรียนและใช้ชีวิตอยู่ที่ฝรั่งเศสช่วงหนึ่ง จึงทำให้สะท้อนให้เห็นผ่านผลงานของรู เด ชาส์อยู่บ่อยครั้ง กล่าวคือ โครงสร้างของชุดที่มีกลิ่นอายญี่ปุ่นที่เรียบง่าย ผสมกับรสนิยมอ่อนหวานพลิ้วไหวแบบสาวฝรั่งเศส โดยทั้งสองคนได้หาจุดกลางสำหรับตราสินค้ารู เด ชาส์ คือ ความเรียบง่ายแบบมินิมอลลิสต์ (Minimalist) และกำหนดโทนสี ขาว ดำ เป็นหลักเสมอ และยังชื่นชอบแนวโรแมนติก (Romantic) อีกทั้งยังหยิบความคิดเห็นของลูกค้ามาเป็นปัจจัยที่สามของการออกแบบสร้างสรรค์ผลงานทุกครั้ง

จากการสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยพบว่าแฟชั่นของนักออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยชาวเวียดนาม เป็นแนวคิดและรูปแบบที่ไม่ใหม่ เป็นเพียงการใช้แนวคิดร่วมสมัยระหว่างภูมิปัญญาพื้นถิ่นกับวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาผสม เนื่องจากตั้งแต่อดีตประเทศเวียดนามถูกปกครองโดยประเทศทางตะวันตกและตะวันออก อันได้แก่ ประเทศจีน ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น โดยกลุ่มประเทศเหล่านี้ มีอิทธิพลต่อศิลปะ การออกแบบ วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิตของชาวเวียดนาม ซึ่งส่งผลต่อการแสดงอัตลักษณ์ที่ชัดเจนของประเทศเวียดนามในด้านการออกแบบแฟชั่น เกิดเป็นผลงานการออกแบบแฟชั่นของนักออกแบบแต่ละคน แต่ยังเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการออกแบบของประเทศอื่นๆในอาเซียน ทั้งทางด้านการเป็นตัวอย่างของความภูมิใจในชาติกำเนิดและภูมิปัญญาพื้นถิ่นที่พึงระลึกอยู่เสมอของนักออกแบบแฟชั่นชาวเวียดนาม และเป็นตัวอย่างของยกระดับฝีมือแรงงานท้องถิ่นที่มีชำนาญด้านหัตถกรรม เช่น การเย็บปักถักร้อย การตัดเย็บ การทอผ้า ฯลฯ เพื่อเพิ่มมูลค่าของสินค้าแฟชั่นที่ผลิต

ภายในประเทศ จากข้อมูลของการวิจัย ยังพบว่านักออกแบบแฟชั่นชาวเวียดนามต้องการเข้ามาเปิดตลาดกับประเทศไทย ซึ่งเป็นประเทศเป้าหมายหลักในตลาด AEC ที่มีแนวโน้มของการตอบรับผลผลิตการออกแบบแฟชั่นของนักออกแบบแฟชั่นชาวเวียดนาม รองลงมา คือ ประเทศสิงคโปร์

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยข้างต้นที่กล่าวมา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.3.1 ผลจากการวิจัยที่ได้นี้ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ทางด้านการศึกษาค้นคว้า และการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยของนักออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยในประเทศเวียดนาม ซึ่งทำให้ทราบถึงปัจจัยที่สำคัญต่างๆที่มีอิทธิพลต่อการออกแบบแฟชั่นร่วมสมัยของนักออกแบบชาวเวียดนาม

5.3.2 ด้านระเบียบวิธีวิจัย บทความวิจัยฉบับนี้เป็นบทความวิจัยเชิงคุณภาพ จึงมุ่งเน้นการเก็บข้อมูลเชิงลึกทั้งจากทางปฐมภูมิและทุติยภูมิ โดยขั้นตอนผู้วิจัยรวบรวมเก็บข้อมูลจากหนังสือและบทความต่างๆที่เกี่ยวข้องกับสมมติฐานและเป็นข้อมูลที่สามารถตอบคำถามวิจัยในขั้นต้นได้ หลังจากนั้นจึงมุ่งหาคำตอบจากแบบสอบถามที่ส่งให้กับนักออกแบบและจากการสัมภาษณ์ส่วนบุคคล โดยเริ่มจากการส่งแบบสอบถามให้นักออกแบบ ควรเริ่มส่งให้กับนักออกแบบตั้งแต่ช่วงเริ่มทำวิจัยตอนต้น เพราะนักออกแบบมักใช้เวลาในการตอบคำถามพอสมควร หลังจากนั้นจึงค่อยนัดวันสัมภาษณ์กับนักออกแบบอีกที สำหรับกรณีเหตุสุดวิสัยอาจเกิดขึ้นจากสภาวะอากาศ หรือ เวลานั้นที่อาจเปลี่ยนแปลงกะทันหันของนักออกแบบ ซึ่งเป็นเหตุทำให้ไม่สามารถสัมภาษณ์นักออกแบบส่วนบุคคลได้ ผู้วิจัยสามารถเลือกสัมภาษณ์บุคคลที่สาม เช่น ผู้จัดการร้าน และ ผู้จัดการฝ่ายตราสินค้า ซึ่งเป็นผู้ให้คำตอบในข้อที่บุคคลที่สามสามารถให้ข้อมูลบางส่วนได้ และเลือกใช้วิธีอื่นสัมภาษณ์นักออกแบบแทน เช่น การตอบคำถามสัมภาษณ์ผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) โดยอาจผ่านเลขานุการส่วนตัวของนักออกแบบอีกที นอกจากนี้ปัญหาทางด้านภาษาเป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญ ภาษาอังกฤษคือภาษาสื่อกลางสำคัญ จึงขอให้พึงตระหนักเอาไว้เสมอ เนื่องจากอาจทำให้เกิดความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนกันได้ ควรมีการนัดเวลาพบด้วยการพิมพ์เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อเป็นหลักฐานการนัดที่ชัดเจนนอกเหนือจากบทสนทนาด้วยเสียงอย่างเดียว

5.3.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยมองเห็นถึงกระบวนการผลิตในประเทศเวียดนามเป็นอีกหนึ่งช่องทางที่ควรแก่การวิจัย เนื่องจากประเทศเวียดนามเป็นฐานการผลิตสินค้าแฟชั่นในระดับอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ โดยมีการลงทุนจากต่างประเทศเข้ามาตั้งโรงงานในประเทศเวียดนามเป็นจำนวนมากตั้งแต่สมัยหลังสงครามเวียดนามจบลง ซึ่งส่งผลให้เวียดนามเป็นประเทศที่มีแรงงานผลิตสินค้าแฟชั่นที่สำคัญของโลก นอกจากนี้ ผู้ที่สนใจสามารถทำวิจัยในประเด็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการออกแบบแฟชั่นในรูปแบบอื่นๆของนักออกแบบแฟชั่นชาวเวียดนาม เช่น การออกแบบแฟชั่นแบบดั้งเดิม (Traditional Fashion Design) การออกแบบแฟชั่นสำหรับบุรุษ (Menswear Design) ฯลฯ หรือทำวิจัยในหัวข้อประเด็นที่คล้ายกันแต่ต่างช่วงปีที่ทำการวิจัย เช่น ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2007 เป็นต้น หรือทำวิจัยในหัวข้อประเด็นที่เกี่ยวกับการออกแบบสิ่งทอร่วมสมัยของนักออกแบบสิ่งทอร่วมสมัยของประเทศเวียดนาม เพราะเวียดนามมีฝีมือแรงงานหัตถกรรมที่ละเอียดและ

ศิลปวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์ ในแต่ละภูมิภาคของเวียดนามมีความสนใจและลักษณะที่ต่างกัน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพในการทำวิจัย เพื่อให้ได้ผลการวิจัยและข้อสรุปที่สมบูรณ์